

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา นาคสกุล. ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. "การศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยของ
นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. ภาษาของเรา. พระนคร : สำนักพิมพ์แพรววิทยา, 2516.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และ ประภาศรี สีหอำไพ. ภาษาไทยสำหรับครู. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- อุษณีย์พร ชำนิโรคนาค. "ปัญหาการใช้ภาษาไทย." ถรองภาษาและวรรณกรรม
ชุมนุมบทความเชิงวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- บุญยงค์ เกศเทศ. "พัฒนาการระบบโครงสร้าง และการเรียงคำในประโยค."
วิเคราะห์หลักภาษาและแบบเรียนหนังสือไทย ตอนที่ 2. ศูนย์เอกสารและคำรา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม, 2521.
- ประพาสน์ พลุทธิประภา และคณะ. "การศึกษาค้นคว้าของเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในการเรียนภาษาไทย." ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2525.
- ประเสริฐ เขยชิต. "แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล"
สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. พื้นฐานของการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2517.
- พิทยาลงกรณ์, กรมหมื่น. ผสมผสานชุดที่ 3. พระนคร : สำนักพิมพ์รวมสาส์น, 2513.

- รุ่งเรือง เกรียงไกร. "ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้." วิทยานิพนธ์วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาศาสตร์, 2509. (อัสสัมชัญ)
- ฉายของ วิมลทัศ. ศิลปการใช้ภาษา. วรรณกรรม : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา
กรมวิชาการ, 2517.
- วัฒนา บุรณศิริ. คำสอนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2516.
- วราณี เสวตาลัย. "การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านภาษาในวิทยุสารประจำวัน
ปี พ.ศ. 2520." วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2523.
- วิจิตร สว่างสิทธิ์ และคณะ. การใช้ภาษา (ไทย 101). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
โอเคียนส์, 2522.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาภาษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แพรวพินิต,
2519.
- ศูนย์พัฒนาการศึกษา ภาคศึกษา 2 จังหวัดยะลา. วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย.
ยะลา : โรงพิมพ์สุวิมลวรรณการ, 2506.
- ศึกษาริการ, กระทรวง. สำนักงานปลัดกระทรวง. สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529. กรุงเทพฯ
มหานคร : สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ, 2525.
- สมโรจน์ สวัสดิ์กุล ณ อยุธยา. "ภาษาไทยเก็บตก" ชุมนุมภาษาไทย. กรุงเทพฯ :
กรุงเทพการพิมพ์, 2518.
- สามารถ ศักดิ์เจริญ. "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในจังหวัดภาคใต้." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517
- สิทธา พิณภูวกล และคณะ. การเขียน. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2516.

สุนันทา โสรัจจ์. "ความสามารถทางการเขียนสะกดถาวร และ การศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนผิดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดระยอง." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511.

สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. การเขียน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

_____. การเขียนเรียงความและการเขียนกลอน. สงขลา : จิงจิงการพิมพ์, 2511.

สุวรรณา เกียรติกรเพ็ชร. "คำไทย" คำบรรยายทางวิทยุกระจาย, 12 กุมภาพันธ์ 2517.

_____. ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

สุโร พงษ์ทองเจริญ. และคณะ "การศึกษานิยามของเอกลักษณ์ในการเขียนภาษาไทยกลาง." ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2524.

อุปกิตศิลป์สาร, พระยา. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514.

ภาษาอังกฤษ

Auguas, Eastrella Floro. "English Composition Error of Tagalog Speakers and Inaplication for Analytical Theory
Dissertation Abstracts International. 25:3561-December 1964.

Brudhiprabha, Prapart. "Toward the Identification of Language Problems in Thailand : With Special Reference to Regional and Minority Language." In : On Language Planning in the South of Thailand. Bangkok : Department of Linguistics, Srinakharinwirote University at Prasarnmit.

- Lococo, Veronica Gonzalez - Mera. "An Analysis and Error Analysis in Learning English and Hungarian." Dissertation Abstracts International. 30 (September 1969) : 931 - A.
- Ntumngia, Fuh Zaccheus. "Error Analysis : An Applied Linguistic Study of the Interlanguage of Francophone Comeroonian Secondary School Students." Dissertation Abstracts International. 39 (October 1978) : 2107 - A.
- Schwartz, Sybil. "A Development Study of Children's Ability to Acquire Knowledge of Spelling Patterns." Dissertation Abstracts International. 12 : 8020 - A, June, 1976.
- Selinker, L. "Interlanguage." In Error Analysis. p. 35
Singapore : Singapore offset Printing Ltd., 1977.
- Wyatt, Victor. "An Analysis of Errors in Composition Writing." ELT Journal 27 : 2 (February 1973) : 177 - 186.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ผ่าสตราจารย์ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. รองศาสตราจารย์ ทวงมน จิครำนงค์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลิม มากนวล คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. อาจารย์ กวี กิริชธรรม คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
5. อาจารย์ เปรม หิมจันทร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

รายชื่อโรงเรียนที่ใช้นักเรียนผู้ม เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

1. โรงเรียนนราธิวาส
2. โรงเรียนนราสิกขาลัย
3. โรงเรียนรือเสาะตูปัตมภ์
4. โรงเรียนมัธยมสุโหลงปากี
5. โรงเรียนสุโหลงไกลก
6. โรงเรียนโพธิ์คีรีราชศึกษา
7. โรงเรียนสตรีปัตตานี
8. โรงเรียนเบญจมาศสุทิส
9. โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง
10. โรงเรียนกำแพงวิทยา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

แบบทดสอบ

มัธยมศึกษาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

30 ธันวาคม 2526

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่รัก

ข้าพเจ้าเป็นนิสิตปริญญาโท แผนกวิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มัธยมศึกษาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใน เขตการศึกษา 2"

การวิจัยนี้จะสำเร็จได้ก็ด้วยความร่วมมือจากนักเรียนทุกคน จึงใคร่ขอความกรุณา ให้ท่านเขียนแบบทดสอบนี้ตามความรู้สึก และความคิดเห็นของท่านอย่างเต็มความสามารถ ข้อมูลที่ได้มาจะทำให้เจตนาการวิจัยนี้เท่านั้น ผลการวิจัยครั้งนี้จะกล่าวโดยรวม มิได้ชี้เฉพาะ เป็นรายบุคคล ข้อเขียนของท่านจะไม่มีผลกระทบต่อท่านในทางใด และจะเป็น ประโยชน์ต่อการปรับปรุงการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่อไป

ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ศูนย์วิทยพัชขอแสดงความนับถือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (นางอำไพ กิมแหลม)

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2

แบบทดสอบมีจำนวน 3 ตอน ทุกตอนทำในกระดาษขาวเขียนตอบ ซึ่งแนบ
มากับคำสั่งในแต่ละตอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1

คำชี้แจง จากเรื่องที่กำหนดให้ เมื่ออ่านจบแล้ว จงเขียนวิพากษ์วิจารณ์ตามความคิดเห็นของท่าน โดยใช้เวลา 30 นาที

นายมนตรี เป็นโจรปล้นทรัพย์เจ้าทรัพย์อย่างทารุณ เขาได้รับคำพิพากษาให้จำคุก 15 ปี แต่หลังจากติดคุกอยู่ 5 ปี เขาสนใจใช้ชีวิตอยู่ในคุกไม่ได้ เพราะรู้สึกว่ามีอิสรภาพ จึงได้หลบหนีออกจากคุก และได้ไปหลบซ่อนอยู่ในชนบทแห่งหนึ่ง ได้เห็นการใช้ชีวิตอย่างสุจริต นักเอาเบาผู้ และความโอบอ้อมอารีของชาวชนบท จึงเลิกฉ้อฉลที่คิดจะทำชั่วต่อไป เขาทำงานหนักอยู่ 25 ปี จึงมีเงินพอที่จะทำธุรกิจของตนเอง เขามีลูกจ้างมากมาย มีอิสรภาพก็ต่อทุกคน ชื้อตรงต่อลูกค้า และมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่โอบอ้อมอารี ชอบทำกุศลอยู่เสมอ

วันหนึ่ง นางพร้อมซึ่งเคยรู้จักนายมนตรี ได้ผ่านมาในละแวกที่นายมนตรีตั้งถิ่นฐานอยู่ และเมื่อเห็นนายมนตรีก็ได้ว่าเป็นนักโทษหนีคุก จึงได้นำเรื่องของนายมนตรีไปรายงานให้ตำรวจทราบ

ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับการกระทำของนางพร้อม เห็นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเพราะเหตุใด โปรดแสดงเหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ประกอบความคิดเห็นของท่าน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กอนี้ 2

คำชี้แจง จงเขียนบรรยายความรู้สึกรของห่าน จากภาพที่ด้านหน้าให้ข้างล่างนี้ โดยใช้เวลา 30 นาที

คนที่ 3

คำชี้แจง จากคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ให้ท่านเลือกเอาคำใดคำหนึ่งเป็นหัวข้อในการเขียนเรียงความ ตามความสนใจของท่านโดยใช้เวลา 30 นาที

เพื่อน

เพศที่สาม

การเมือง

ดอกไม้

สงคราม

ความรัก

ความหวัง

กีฬา

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษาร 2

ข้อผิดพลาดในการเขียน แบ่งได้ในลักษณะต่อไปนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ เกิดได้ในลักษณะต่อไปนี้

การใช้คำชนิดกริยา หมายถึง การเลือกคำชนิดต่าง ๆ มาใช้ในประโยค
อย่างไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำกริยาในตำแหน่งของคำนาม หรือใช้คำนามในตำแหน่งของ
กริยา เป็นต้น ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อาจแบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ใช้คำกริยาแทนที่คำนาม หมายถึง การใช้คำกริยาในตำแหน่งของ
คำนาม เช่น

เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน เราจะจัดให้มีการแข่งขันกีฬากับโรงเรียนอื่น
(ความสัมพันธ์)

2. ใช้คำกริยาแทนที่คำเชื่อม หมายถึง การใช้คำกริยาในตำแหน่งของ
คำเชื่อม เช่น

ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งเป็นพระมหากษัตริย์คุณ
(ใน)

คำที่ปรากฏในตำแหน่งนี้ ควรเป็นคำบุพบท ไม่ใช่คำกริยา

3. ใช้คำนามแทนที่คำกริยา หมายถึง การใช้คำนามในตำแหน่งของคำกริยา
เช่น

ข้าพเจ้าขอแถลงการณ์ นโยบายของรัฐบาลชุดนี้ให้ทราบ
(แถลง)

4. ใช้คำนามแทนที่คำเชื่อม หมายถึง การใช้คำนามในตำแหน่งของคำเชื่อม
เช่น

อาจารย์ได้อธิบายเรื่อง การจัดการฟาร์มเป็นสิ่งสำคัญ
(ว่า)

การใช้คำชนิดเกี่ยวกับผิด หมายถึง การที่นักเขียนเลือกใช้คำชนิดเดียวกัน ไม่ถูกต้อง เช่น ในตำแหน่งที่ควรใช้ลักษณนาม ล้ว กลับใช้ลักษณนาม คน เป็นต้น อาจเกิดผิดพลาดได้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ใช้คำนามผิด หมายถึง การเลือกใช้คำนามที่ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ คำนามนั้นมีเสียงใกล้เคียงกัน หรือมีทั้งเสียงและความหมายใกล้เคียงกับคำนามที่ถูกต้อง เช่น

รัฐบาลให้มาตรการฐานชั้นเค็ดชาคกับผู้ค้ายาเสนอคิดให้โทษ
(มาตรการ)

แปรคไปใช้สิทธิเลือกตั้งตามระบบประชาธิปไตย
(ระบอบ)

2. ใช้คำกริยาผิด หมายถึง เลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำกริยานั้นมีเสียงใกล้เคียง หรือมีทั้งเสียงและความหมายใกล้เคียงกับคำกริยาที่ถูกต้อง เช่น

เป็นถึงน่าเสียกายสำหรับคนรุ่นหลัง ที่ได้เห็นเพียงซากสลักหักพัง
(ปรัก)

3. ใช้คำสรรพนามผิด หมายถึง การเลือกใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค เช่น

สัตว์ทุกชนิดก็เสียกายชีวิตของเขา เช่นเดียวกับคน
(มัน)

4. การใช้คำลักษณนามผิด หมายถึง การเลือกใช้คำลักษณนามผิดคำ ไม่เข้ากับคำนามที่ไปประกอบนั้น เช่น

ข้าพเจ้ามีความประสงค์อีกอันหนึ่ง คือ อยากให้ผู้ปกครองรับทราบระเบียบ
ของโรงเรียนด้วย

(ข้อ)

(อย่าง)

(ประการ)

5. ไว้ค่าวิเศษเจ็ด หมายถึง การเลือกไว้ค่าวิเศษที่มีความหมายไม่
เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น เช่น

ผู้หญิงชอบใจของเบ็คเคล็ดมากมาย
(จุกจิก)
(กระจุกกระจิก)

- กระจุกกระจิก แปลว่า เล็ก ๆ น้อย ๆ
- เบ็คเคล็ด แปลว่า ต่าง ๆ กัน

6. ไว้ค่าเชื่อมผิด

ค่าเชื่อม หมายถึง คำบุพบท และคำสันธาน
การใช้คำบุพบทผิด หมายถึง การเลือกไว้คำบุพบทผิดค่า ไม่เข้ากับ
เนื้อความในประโยคที่ใช้ เช่น

เขาให้โอวาทกับนักเรียน
(แก่)

การใช้คำสันธานผิด หมายถึง การที่นักเรียนเลือกไว้กับสันธานผิดค่า
ไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคที่ใช้ ทำให้ข้อความในประโยคขัดแย้งทั้งที่ควรสัมพันธ์กัน เช่น

เขาเป็นคนแก่ที่เรียบร้อยแต่ใจดี
(และ)

2. ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดกวรรันต์ อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

สะกดผิด ลักษณะการสะกดผิด แบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะต้น พยัญชนะต้นที่เขียนผิด แบ่งได้ 2 ชนิด คือ

- พยัญชนะเดี่ยว
- พยัญชนะประสม

พยัญชนะเดี่ยว

ภาษาไทยมีรูปพยัญชนะ 44 รูป และมีเสียงพยัญชนะ 21 เสียง พยัญชนะที่มีเสียงซ้ำกัน หรือใกล้เคียงกันมีอยู่มาก เช่น

ใช้ น	เป็นพยัญชนะกันแทน	น	ตั้งตัวอย่างเช่น	เมศดาปราณี
ใช้ พ	เป็นพยัญชนะกันแทน	ภ	ตั้งตัวอย่างเช่น	สัมพัทธ์ , พิธีสิทธิ์
ใช้ ร	เป็นพยัญชนะกันแทน	ล	ตั้งตัวอย่างเช่น	ชะรุค , ร่องลอย
ใช้ ล	เป็นพยัญชนะกันแทน	ร	ตั้งตัวอย่างเช่น	เจ้าอารมณ์

พยัญชนะประสม

พยัญชนะประสมมีอยู่ 2 ชนิด คือ อักษรนำ และ อักษรควบที่มักเขียนผิดที่อักษรควบแท้ เช่น

ไม่ใช่พยัญชนะควบ	ร	ในคำที่ควรใช้	ตั้งตัวอย่างเช่น	กายเรือ , แคแถม
ไม่ใช่พยัญชนะควบ	ล	ในคำที่ควรใช้	ตั้งตัวอย่างเช่น	พุงขุย
ใช้พยัญชนะควบ	ร	ในคำที่ไม่ควรใช้	ตั้งตัวอย่างเช่น	เปรียบพร้อม , -กริ่งเคียว
ใช้พยัญชนะควบ	ร , ล	สับสนกัน	ตั้งตัวอย่างเช่น	พริ้ว , เกล็ดความรู้ , น้ำคล้ำ

2. ข้อนิคพลาทเกี่ยวกับตัวสะกด มี 5 ลักษณะ ดังนี้

พยัญชนะสะกดนิคตัว

พยัญชนะสะกดในภาษาไทยมีอยู่ 8 मात्रา คือ กก กข กย กง กน กม เกย เกอว พยัญชนะสะกดที่ออกเสียงใน मात्रา กก กข กย และ กน มีอยู่มาก จึงให้สับสนกันได้ ตั้งตัวอย่างเช่น

ใช้ ก เป็นพยัญชนะสะกดแทน บ เช่น ประสการณ

ใช้ ข เป็นพยัญชนะสะกดแทน ก เช่น ฆาขญ

ใช้ ท เป็นพยัญชนะสะกดแทน ด เช่น วิทนัย

ใช้ ศ เป็นพยัญชนะสะกดแทน ส เช่น วิศวาร , ฌศมัย

ใช้ ฎ เป็นพยัญชนะสะกดแทน ฎ เช่น ปรฎก

ใช้ ล เป็นพยัญชนะสะกดแทน น เช่น กลงวาล , ทล

พยัญชนะสะกดที่มีสระในคำที่ไม่ควรมี

พยัญชนะสะกดในภาษาไทย อาจมีสระอยู่ด้วยก็ได้ โดยที่ระนั้นไม่ออกเสียงด้วยเหตุนี้จึงมักสับสน และใช้ผิด เช่น หังเกอ ัญเตอถึอยอน อนุอชาติ

พยัญชนะสะกดเป็นพยัญชนะควบกล้ำในคำที่ไม่ควรเป็น

พยัญชนะสะกดในภาษาไทย อาจเป็นพยัญชนะควบกล้ำก็ได้ โดยที่พยัญชนะควบกล้ำนั้นไม่ออกเสียง ด้วยเหตุนี้จึงมักสับสนและใช้ผิด เช่น ฌฉทบาทร จฉกรสน

พยัญชนะสะกดไม่มีสระในคำที่ควรมี

เป็นลักษณะตรงข้ามกับข้อแรก เช่น ฆาคอ พเอน พระสกอ วิมิต

พยัญชนะสะกดไม่เป็นพยัญชนะควบกล้ำในคำที่ควรเป็น

เป็นลักษณะตรงข้ามกับพยัญชนะสะกดเป็นพยัญชนะควบกล้ำในคำที่ไม่ควรเป็น เช่น จอกอร จอกอรอคอ

3. ใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป หมายความว่า ในคำบางคำอ่านออกเสียงสระ

เหมือนกัน แต่ใช้สระรูปต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พ้องเสียง อะ

สระอะ อาจประหรือไม่ประวิสรรชนีย์ก็ได้ ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับสระที่มักพบ

มีดังนี้

ประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ควรประ เช่น ประเวศและออก ประเวศที่ ระหับ
ไม่ประวิสรรชนีย์ในคำที่ควรประ เช่น มโน สควด สสิ่งถ้ว

ห้องเสียง โอ

สระ โอ เขียนได้ 4 แบบ คือ โอ โอ โอย และ อัย จึงมักใช้ติดดังนี้

ใช้ โอ แทน โอ เช่น โส โท

ใช้ อัย แทน โอ เช่น เวียรัย

ใช้ โอ แทน โอย เช่น วิทโส

ใช้ โอ แทน โอ เช่น หลงโ

ห้องเสียง อัน

สระ อะ มี น สะกด เขียนได้ 2 แบบ คือ ใ้ รร หรือ อัน จึงมักมี
ข้อผิดพลาดได้ดังนี้

ใช้ รร แทน อัน เช่น บรรทัก บรรโค

ใช้ อัน แทน รร เช่น บันทัก บันทม

4. ใช้สระสับสน มีดังนี้

ใช้ อะ แทน อา เช่น ไวยกรณ์

ใช้ อา แทน อะ เช่น ปราณีศ

ใช้ อะ แทน อี เช่น ทวงทักริยา เป็นต้น

5. เติม อ , ห ให้เป็นอักษรนำ เช่น ย่อยหยับ (ย่อยยับ) สำนึก (สำนึก)

อยาก (ขาก)

6. ใช้วรรณยุกต์ผิดในคำทั่ว ๆ ไป มักใช้ผิดในคำต่างประเทศ และคำ
เลียนเสียง เช่น ไน้ทลับ (ไน้ทลับ) แกง (แกง) เจียวจาว (เจียวจาว)

7. ใช้ตัวการันต์ผิด

ตัวการันต์ คือ พยัญชนะที่มีตัวทัณฑฆาตกำกับไม่ให้ออกเสียง ลักษณะข้อ
ผิดพลาดเกี่ยวกับตัวการันต์มีดังนี้

มีตัวการันต์ในคำที่ไม่ควรมี เช่น จ่านงค์ โครงการย์ ของวิเศษย์
 ไม่มีตัวการันต์ในคำที่ควรมี เช่น สร้างสรร นัยดา
 ใช้ตัวการันต์ผิด เช่น วิรพันธ์ มัทศุเพณีย์ เจตนาธรรมย์
 (พ้องพันธ์) (มัทศุเพณีย์) (เจตนาธรรมย์)

สะกดอักษร

ประมาณคำมีวิธีเขียนได้ 2 แบบ เว้นใจทิ้ง 2 แบบในที่ใด ๆ กัน
 ทำให้สับสนถือว่าไม่เหมาะสม เช่น

ผู้มีสิทธิไปใช้สิทธิเลือกตั้งน้อย (ใช้ใจทิ้ง 2 คำ)
 เจ้าของรถยนต์คันนั้น ยังไม่ได้เสียภาษีรถยนต์

5. ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย

เรื่องความหมายนับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในการใช้ภาษา เพราะจุดมุ่งหมาย
 สำคัญของการใช้ภาษาก็เพื่อ คิดต่อสื่อสารให้เข้าใจความหมายของกันและกัน ถ้าผู้ที่คิดต่อ
 สื่อสารไม่เข้าใจความหมายของเรื่องที่คิดต่อกัน การใช้ภาษาของเขาเหล่านั้นก็ไม่บรรลุถึง
 จุดมุ่งหมาย และยังก่อให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างผู้คิดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจจะมีผลเสียหาย
 ต่าง ๆ ตามมาอีกก็ได้

ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

การใช้คำผิดเพี้ยน หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำในประโยคมากเกินไป
 ความจำเป็น จึงทำให้ประโยคนั้นผิดความหมายหรือได้ความหมายไม่ตีเท่าที่ควร การใช้
 คำผิดเพี้ยนอาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. การใช้คำหรือข้อความซ้ำ เช่น

ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีกับนักเรียนทุกคนที่ได้รับคัดเลือกครั้งนี้ทุกคน
 วัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่งดงาม และจะต้องยังยืนสืบไปในอนาคตสืบไป

† หมายถึง ข้อความซ้ำควรตัดออก

2. ใช้คำหรือข้อความทางรูป แสดงความหมายคล้ายกัน เช่น
มหาวิทยาลัยของเราได้ก่อตั้งขึ้นมา ประมาณเกือบ 50 ปีแล้ว
ภาษาไทยเป็นวิชาที่ ดึงดูด การสนใจ
การเรียนวิชานี้ นักเรียนจะได้รับ ความรู้ เกี่ยวกับทาง ด้าน ศิลปการละคร
3. ใช้ ข้อความที่ความหมายไม่เกี่ยวข้องกันประโยค เช่น
สงฆ์อาศัยที่สงฆ์คนไม่กินเนื้อ เนื่องมาจากพระอาทิตย์ตกดิน
4. ใช้คำหรือข้อความที่มีคำหรือข้อความอื่นบ่งถึงความหมายแน่นอนแล้ว เช่น
อากาศยามเช้า เป็นอากาศบริสุทธิ์ ปราศจากสิ่งเจือปน เลย
5. ใช้ข้อความไม่กะทัดรัด เช่น
ใช้รูปคำนามที่มาจากคำกริยา ความหลังคำกริยาอื่น หรือความหลังคำบุพบท

แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียงคำเดียว หมายถึง การที่นักเรียนเอาคำกริยามาเติม "การ"
หรือ "ความ" เข้าไปข้างหน้า เพื่อใช้เป็นคำนามตามหลังคำกริยา มี , ให้มี , ทำ ,
เป็น หรือตามหลังคำบุพบท ใน , ของ ในกรณีที่เจอนักเรียนอาจใช้คำกริยาคำเติมเป็น
กริยาแท้ของประโยคได้เลย

ความหลังคำกริยา "มี"

ตัวอย่าง มี / การ / กริยา

ถ้าใครเรียนภาษาไทยแล้ว ต้องมี การ เรียน มาดีสิ้นสกุล
(เรียน)

ตัวอย่าง มี / ความ / กริยา

ภาษาอังกฤษเขา ใจ ความรู้ ลึก ว่า ง่าย เพราะ เขา ใจ ชอบ
(รู้สึก)

คามหลังกริยา "ให้มี"

ตัวอย่าง ให้มี + การ + กริยา

โรงเรียนสารพัดช่าง ได้เปิดให้มีการสอนวิชาที่สาขาล่าง ๆ
(สอน)

คามหลังกริยา "ทำ"

ตัวอย่าง ทำ + การ + กริยา

วิชานี้มีอาจารย์จากต่างประเทศมาทำการสอน
(สอน)

คามหลังกริยา "เป็น"

ตัวอย่าง เป็น + การ + กริยา

การไม่เข้าใจภาษาของตัวเองให้ดีพอ จะเป็นการทำให้เราต้อง
อับอายผู้อื่น
(ทำให้)

คามหลังบุพบท "ใน"

ตัวอย่าง ใน + การ + กริยา

ปัจจุบันหลักสูตรเปลี่ยนเป็นระบบหน่วยการเรียน จึงทำให้มีเวลา
ในการเรียนน้อยลง
(เรียน)

คามหลังบุพบท "ของ"

ตัวอย่าง ของ + การ + กริยา

กิจกรรมมักแย่งเวลาของการเรียนไปเสมอ สำหรับคนที่ไม่รู้จัก
แบ่งเวลา

(เรียน)

ใช้คำกริยาที่มาจากคำกริยา ความหลังกริยา เกิด , เหมิ , ใ้รับ
แทนที่จะใช้คำกริยาต้นตามหลังคำกริยา 3 คำนี้ หรือไม่ได้ใช้คำกริยาเลย

ความหลังกริยา "เกิด"

ตัวอย่าง เกิด ≠ ความ ≠ กริยา

เขาเป็นคนใจดีขง จนใคร ๆ เกิดความไม่ไว้วางใจเขา
 (เกิดไม่วางใจ)

ตัวอย่าง เกิด ≠ การ ≠ กริยา

เขาเป็นกนใจร้าย จนเกิดการกั้วว่าคนอื่นจะใจร้ายตอบ
 (เกิดการกั้ว)

ความหลังกริยา "ใ้รับ"

ตัวอย่าง ใ้รับ ≠ การ ≠ กริยา

นักเรียนที่ทำงานเสร็จแล้ว ใ้รับการอนุญาตให้กลับบ้านได้
 (ใ้รับอนุญาต)

ความหลังกริยา "เปิด"

ตัวอย่าง เปิด ≠ การ ≠ กริยา

ทางโรงเรียนใ้เปิดการสอนวิชาที่ขึ้นหลายสาขา
 (เปิดสอน)

การใช้คำนิคความหมาย

การใช้คำนิคความหมาย หมายถึง การใช้คำที่มีความหมายไม่เข้ากับ
 ข้อความในประโยค ซึ่งอาจแบ่งได้ดังนี้

1. การใช้คำพองความหมาย

คำที่มีความหมายเหมือนกัน จะปรากฏในสิ่งแวดลอมที่ไม่เหมือนกัน
 ผู้ใช้ควรศึกษาว่าคำเหล่านั้นมีวิธีใ้ใช้อย่างไร เช่น

ฉันมีแว่นหน้ากั้นตาทำงาน เพิ่งมาประสบเอาที่หลังว่ากระเป๋าค
หายไปแล้ว

(พบ)

ประสบ และ พบ มีความหมายอย่างเดียวกัน แต่ประสบมักใช้ความนุพบท
"กับ" และคำนาม และ พบ นอกจากจะใช้เช่นเดียวกับประสบแล้ว ยังความด้วยคำอื่นได้อีก

2. ใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้ เช่น

ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ นับว่าเป็นวิชาหลักที่สำคัญเทียบเคียงกัน
(เท่าเทียม)

3. ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่ควรใช้ เช่น

ดวงดาวส่องแสงวิบวับ แล้วก็พลันจางลง ๆ และดับหายไป
(ลอย ๆ)

4. ใช้อุปมาอุปไมย

อุปมา หมายถึง สิ่งที่น่ามาเปรียบเทียบกับสิ่งที่กล่าวถึง เพื่ออธิบาย
สิ่งที่กล่าวถึงนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าใช้อุปมาอุปไมยก็จะทำให้ความหมายของสิ่งนั้นที่กล่าวถึงไม่
ชัดเจน

ตัวอย่างเช่น

เสียงไก่ขันคังหวานวิเวกมาแต่ไกล
(หวานเจือยแจว)

(วิเวก มีความหมายว่า ความเงิบสงัด)

4. ข้อผิดพลาดในการใช้กลุ่มคำและสำนวน

ใช้กลุ่มคำและสำนวนผิด หมายถึง ใช้กลุ่มคำและสำนวนผิดไปจากรูปเดิม
ทำให้ไม่ได้ความหมายตามที่ต้องการ หรือเป็นกลุ่มคำและสำนวนที่ไม่มีใช้ในภาษา ความ
ผิดพลาดในการใช้กลุ่มคำและสำนวนผิด อาจแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

1. เปลี่ยนคำบางคำ ตัวอย่างที่ใช้ผิด เช่น

ลืมหน้าอัปาก บ้านนอกลอกนา
(ลืมตาอัปาก) (บ้านนอกชอกนา)

2. เพิ่มคำบางคำ ตัวอย่างที่ใช้ผิด เช่น

หนังสือเล่มที่ผู้อ่านจะอ่านอย่างวางมือไม่ลง
(วางไม่ลง)

3. ตัดคำบางคำ เช่น

ปูลาดควยถูหลาบ
(ปูลาดควยกลีบถูหลาบ)

4. ใช้กลุ่มคำและสำนวนสำหรับภาษาพูด ข้อนี้ไม่ถือเป็นความผิด แต่ถือเป็นการใช้ภาษาที่บกพร่องไม่เหมาะสม

กลุ่มคำ เช่น ข้าพเจ้ามิใช่คนใจอ่อนหรือคนนะ (กลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้เป็นภาษาพูด ในภาษาเขียนควรตัดกลุ่มคำนี้ออก เป็น ข้าพเจ้ามิใช่คนใจอ่อน)

สำนวน เช่น มันมีเหตุผลร้อยแปดประการ (ควรเป็น นานาประการ หรือ หลายประการ)

5. ข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างของประโยค

ข้อผิดพลาดในถ้อยคำโครงสร้างของประโยค แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

ประโยคไม่สมบูรณ์

ประโยคไม่สมบูรณ์ หมายถึง ประโยคที่ขาดส่วนสำคัญของประโยค ประโยคที่ไม่สมบูรณ์แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ขาดส่วนของหน่วยประโยค

ส่วนของหน่วยประโยคที่ขาดมี 2 ประเภท คือ

ก. ส่วนของหน่วยนาม

ตัวอย่าง 1) เขาทำให้กว้าง \neq หนึ่งต้องเสียชีวิตอย่างน้อย
(กว้าง)

ประโยคนี้ขาดลักษณะนาม "กว้าง" ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยนาม "กว้างหนึ่ง" ปกติเมื่อใช้คำบอกจำนวนต้องมีลักษณะนามด้วย ถ้าเป็นจำนวนตั้งแต่สองขึ้นไปลักษณะนามจะอยู่หลังคำบอกจำนวน ถ้าเป็นหนึ่งลักษณะนามจะอยู่หน้าหรือหลังก็ได้ ในที่นี้ "กว้าง" ต้องอยู่ข้างหน้าคำว่า "หนึ่ง"

2) ภูเขาเป็น \neq เศรษฐกิจของประเทศ
(พืช)

ประโยคนี้ขาดคำว่า "พืช" ซึ่งเป็นส่วนของคำประสม "พืชเศรษฐกิจ" ซึ่งเป็นหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา "เป็น"

ข. ส่วนของหน่วยกริยา

ส่วนของหน่วยกริยาที่มักขาดไปนั้น มักเป็นคำช่วยกริยา คำกริยาที่เป็นส่วนของหน่วยกริยา หรือคำขยายกริยา

ตัวอย่าง 1) เขาไม่สืบ \neq ทราบเสียก่อนว่านายมีเป็นคนอย่างไร
(ให้)

ประโยคนี้ขาดคำช่วยกริยา "ให้" ซึ่งจำเป็นต้องมีอยู่ระหว่างกริยา "สืบ" และ "ทราบ" เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยกริยา "สืบให้ทราบ"

2) ความรักของพ่อแม่สูงส่งยากที่จะนำ \neq เปรียบเทียบ
กับสิ่งใด
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ไป)

ประโยคนี้ขาดคำกริยา "ไป" ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยกริยา "จะนำไป"

2. ชาวหน่วยประโยค

หน่วยประโยคที่ขาดแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ดังนี้

ก. หน่วยนาม

หน่วยนามที่ขาดมี 2 ประเภทคือ

- หน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค

การที่ประโยคขาดหน่วยนามซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคนั้น เป็นเพราะนักเรียนละประธานไว้ในฐานที่เข้าใจ

ตัวอย่าง 1) การกระทำของหญิงผู้นั้น + ไม่เห็นด้วย
(กรรม, ข้าพเจ้า, คิฉิน)

หน่วยนามที่ขาดคือสรรพนาม "กรรม" "คิฉิน" หรือ "ข้าพเจ้า" อย่างใดอย่างหนึ่ง

2) เมื่อข้าพเจ้าดูที่ท่าของชายผู้นั้นแล้ว รู้สึกว่า +
เสียใจที่ได้ฆ่าสัตว์ตัวนั้น
(เขา)

หน่วยนามที่ขาดคือ "เขา" การละไว้เช่นนี้อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าผู้ที่เสียใจคือ "ข้าพเจ้า"

- หน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่าง 1) เขาเป็น + หนัก
(นักโทษ)

คำกริยา "เป็น" เป็นคำกริยาที่ต้องการหน่วยนามมารับข้างท้าย หน่วยนามที่ขาดคือ "นักโทษ"

2) เขาเป็นโจรที่ปล้นและทำร้าย + อย่างทารุณ
(เจ้าทรัพย์)

คำกริยา "ปล้นและทำร้าย" เป็นคำกริยาที่ต้องการหน่วยนามมารับข้างท้าย หน่วยนามที่ขาดคือ "เจ้าทรัพย์"

ข. หน่วยกริยา

การขาดหน่วยกริยานั้นส่วนมากจะปรากฏในประโยค
ผสมหรือประโยคซับซ้อน อาจเป็นเพราะประโยคมีหลายใจความ นักเรียนจึงลืมเขียน
คำกริยาบางคำ

ตัวอย่าง 1) เมื่อใครหาความผิดปกติควรได้รับโทษ เพื่อกฎหมายจะ
ได้เป็นกฎหมายที่ \neq ผู้นับถือตลอดไป
(มี)

หน่วยกริยาที่ขาดคือ "มี" เพราะ "กฎหมาย" และ "ผู้นับถือ"
เป็นหน่วยนาม 2 หน่วย ซึ่งเรียงติดต่อกัน โดยมีประพันธสรรพนาม "ที่" อยู่ตรงกลาง
ยังสื่อความหมายไม่ได้ ต้องเพิ่มคำกริยา "มี" หลัง "กฎหมายที่"

2) ทุกคนควรสงวนสัตว์ป่าเอาไว้เพื่อเขาวรรณหลัง
จะได้ \neq ประสบการณ์
(มี)

หน่วยกริยาที่ขาดคือ "มี" ส่วนคำว่า "จะได้" เป็นเพียงกริยาช่วย
เท่านั้น ฉะนั้นจึงควรเพิ่มคำกริยา "มี" หน้าคำว่า "ประสบการณ์"

ค. หน่วยเชื่อม

หน่วยเชื่อมที่ขาดแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

ประพันธสรรพนาม

ตัวอย่าง 1) ข้าพเจ้าเห็นควยกับเพื่อน \neq ขยันเรียน
(ที่)

ประพันธสรรพนามที่ขาดคือคำว่า "ที่" คำที่ใช้แทน "เพื่อน"
และทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคที่ตามมา

2) เขายังสัตว์ \neq กินหญ้าอยู่ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง
(ซึ่ง)

ประพันธ์สรรพนามที่ซ้ำกันคือคำว่า "ซึ่ง" คำนี้ไร้แทน "สัตว์"
และทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคที่ตามมา

บุพบท

ตัวอย่าง 1) เขาเข้าไป ≠ เขตหวงห้ามเพราะต้องการ
ล่าสัตว์
(ใน)

คำที่ซ้ำกันคือคำว่า "ใน" ซึ่งเป็นบุพบทบอกสถานที่

2) ชายชู้^๒ชู้^๒ชู้^๒ ≠ ชาวชนบท เพราะต้องการ
กลบเกลื่อนความฉีกในอกีต
(ต่อ)

คำที่ซ้ำกันคือคำว่า "ต่อ" ซึ่งเป็นบุพบทบอกลักษณะเป็นผู้รับ

สันธาน

ตัวอย่าง 1) เขาพยายามทำงานหนักเพื่อสร้างฐานะ ≠
ร่ำรวยชั้นในที่สุด
(จึง)

คำสันธานที่ซ้ำกันคือคำว่า "จึง" ซึ่งเชื่อมความที่เป็นเหตุเป็นผลกัน

2) ถึงแม้เขาจะขยันเรียนอย่างไรก็ตาม ≠ เขา
ก็ไม่มีเวลา
(แต่)

คำสันธานที่ซ้ำกันคือคำว่า "แต่" ซึ่งใช้เชื่อมความที่ขัดแย้งกัน

3. ซากข้อความ

ความผิดพลาดนี้เกิดจากการขึ้นต้นประโยคด้วยคำเชื่อมประเภทสันธาน
แล้วไม่มีประโยคหลัก คงมีแค่ประโยคเชื่อมเพียงประโยคเดียว ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์

ตัวอย่าง 1) ถึงแม้เขาจะเคยเป็นโจรที่มีนิสัยโหดเหี้ยมมาก่อน
เราจึงควรอภัยให้เขา

"ถึงแม่" เป็นสัทธานำหน้าที่เชื่อมประโยค ในที่นี้มีประโยคเชื่อมคือ "แม้ว่าเขาจะเคยเป็นโจรที่มีนิสัยโหดเหี้ยมมาก่อน" แต่ไม่มีประโยคหลัก ถ้าจะเขียนให้สมบูรณ์ก็ต้องเพิ่มข้อความดังนี้

- แม้ว่าเขาจะเคยเป็นโจรที่มีนิสัยโหดเหี้ยมมาก่อน ปัจจุบันเขาก็กลับตัวเป็นคนดีแล้ว เราจึงควรอภัยให้เขา

2) เมื่อประธานกระทำนิตกฏหมาย และเพื่อให้ผู้อื่น
 ใ้รู้ว่ากฏหมายจะต้องเป็นกฏหมาย เพราะ
 ผู้อื่นจะใ้ไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่างต่อไป

"เมื่อ" และ "เพื่อ" เป็นสัทธานำหน้าที่เชื่อมประโยค ในที่นี้มีประโยคเชื่อมคือ "เมื่อประธานกระทำนิตกฏหมาย" และ "เพื่อให้ผู้อื่นใ้รู้ว่ากฏหมายจะต้องเป็นกฏหมาย" แต่ไม่มีประโยคหลัก ถ้าจะเขียนให้สมบูรณ์จะต้องเพิ่มข้อความดังนี้

- เมื่อประธานกระทำนิตกฏหมาย เพื่อให้ผู้อื่นใ้รู้ว่ากฏหมายจะต้องเป็นกฏหมาย ทางบ้านเมืองควรจะลงโทษเขา เพราะผู้อื่นจะใ้ไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่างต่อไป

ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน

ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน หมายถึง ประโยคมีหน่วยประโยค ทำหน้าที่ซ้ำซ้อนกัน เช่น มีหน่วยนามซึ่งทำหน้าที่ประธานของประโยคซ้อนกัน หรือมีหน่วยกริยาซ้อนกัน เป็นต้น หรืออีกกรณีหนึ่งหมายถึงประโยคมีหน่วยประโยคเพิ่มขึ้นมา ทำให้โครงสร้างของประโยคผิด

ลักษณะของประโยคมีหน่วยประโยคเกินมี 2 ลักษณะ คือ

1. ส่วนของหน่วยประโยคเกิน

ส่วนของหน่วยประโยคที่เกินมี 2 ประเภท คือ

ก. ส่วนของหน่วยนาม

, ตัวอย่าง 1) การฆ่าสัตว์เป็นการบาป

คำว่า "การ" มักใช้เป็นหน้าคำกริยา เมื่อเปลี่ยนหน้ากริยาให้เป็น
 อากศรนาม แต่ "มาป" เป็นคำนามอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเติม "การ" เพื่อเป็น
 อากศรนาม จึงควรใช้ "การ" ออกดังนี้

- การมาสัตว์เป็นมาป

2) การออกกำลังกายทำให้รูปร่างแข็งแรง และ
 จิตใจแจ่มใส

คำว่า "รูปร่าง" ไม่มีที่ใช้ มักจะใช้ว่า "รูปร่าง" หรือ
 "ร่างกาย" ในที่ที่ควรใช้คำว่า "ร่างกาย" วิธีแก้ข้อนี้คือตัดคำว่า "รูป" ออกดังนี้

- การออกกำลังการทำให้ร่างกายแข็งแรงและจิตใจแจ่มใส

ข. ส่วนของหน่วยกริยา

ตัวอย่าง 1) กระทบคิดว่าเราควรน่าจะอภัยให้แก่เขา

ประโยคนี้น่าจะให้รัดกุม ต้องหักส่วนของหน่วยกริยาชื่อ "ควร"
 หรือ "น่า" คำใดคำหนึ่งออกไป เพราะการเรียงลำดับแบบนี้ไม่มีใช้ในภาษาไทย ถึง
 เลือกใช้คำใดคำหนึ่งตามความหมายที่ต้องการ ทั้งนี้

- กระทบคิดว่าเราน่าจะอภัยให้แก่เขา

- กระทบคิดว่าเราควรจะอภัยให้แก่เขา

2) ข้าพเจ้าไม่เห็นควยที่สุทที่สนำเรื่องของเพื่อนไปแจ้ง

คำตรวจทราบ

ประโยคนี้นี้มีคำกริยา "ทราบ" เกิน ต้องตัดออก เพราะเมื่อไปแจ้ง
 คำตรวจ คำตรวจก็ท้องทราบเรื่องอยู่แล้ว วิธีแก้ข้อนี้คือตัดคำว่า "ทราบ" ออกดังนี้

- ข้าพเจ้าไม่เห็นควยที่สุทที่สนำเรื่องของเพื่อนไปแจ้งคำตรวจ

2. หน่วยประโยคเกิน

หน่วยประโยคเกินแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด ดังนี้

ก. หน่วยนาม

หน่วยนามที่เกินมี 2 ประเภท คือ

- หน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค

โดยปกติแล้ว ในประโยคเดียวจะมีหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานเพียงหน่วยเดียว ถ้ามีมากกว่านั้นถือว่าเป็นหน่วยนามเกิน

ตัวอย่าง 1) เพื่อนของข้าพเจ้า เขา ซี เกียจ เรียนหนังสือ

ประโยคนี้มีหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานอยู่ 2 หน่วย คือ คำนาม "เพื่อนของข้าพเจ้า" และ คำสรรพนาม "เขา" ตามโครงสร้างประโยคต้องใช้หน่วยนามเพียงหน่วยเดียว ดังนี้

- เพื่อนของข้าพเจ้า ซี เกียจ เรียนหนังสือ
- เขา ซี เกียจ เรียนหนังสือ

2) คนทุกคน หลาย คน ยอม เคย มี ความ รัก

ประโยคนี้มีหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานอยู่ 2 หน่วย คือ "คนทุกคน" และ "หลายคน" ตามโครงสร้างของประโยคจะใช้หน่วยนามติดกัน 2 หน่วยเป็นประธานของประโยคไม่ได้ จึงต้องใช้คำใดคำหนึ่งแล้วแต่ต้องการความหมายอันใด ดังนี้

- คนทุกคน ยอม เคย มี ความ รัก
- หลาย คน ยอม เคย มี ความ รัก
- หน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

ตัวอย่าง 1) สงคราม ใน เขมร ทำให้ ประชาชน ได้รับ ความ ทรมาน
จึงต้องอพยพไปหาที่ สันติ ที่ สงบ

"ที่สันติ" และ "ที่สงบ" เป็นหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม นักเรียนควรเลือกใช้เพียงหน่วยเดียว เพราะคำทั้งสองมีความหมายเดียวกันอยู่แล้ว สำหรับ

"ที่สัทเค" ควรจะใช้คำว่า "สันติภาพ" แทน จึงควรแก้ไขดังนี้

- สงครามในเขมรทำให้ประชาชนได้รับความทรมานจึงต้องอพยพไปหาที่สงบ

2) รัฐบาลนำเงินส่วนมากมาพัฒนาเมืองหลวง แต่เมืองหลวงเจริญอยู่แล้ว จึงควรนำเงินไปพัฒนา ต่างจังหวัดเมืองอื่นบ้าง

"ต่างจังหวัด" และ "เมืองอื่น" เป็นหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม นักเรียนควรเลือกใช้เพียงหน่วยเดียว ในที่นี้คำว่า "เมืองอื่น" อาจทำให้เข้าใจไขว้เขวว่าเป็น "ประเทศอื่น" จึงควรใช้ "ต่างจังหวัด" ดังนี้

- รัฐบาลนำเงินส่วนมากไปพัฒนาเมืองหลวง แต่เมืองหลวงเจริญมากพอแล้ว จึงควรนำเงินไปพัฒนาต่างจังหวัดบ้าง

ข. หน่วยกริยา

ตัวอย่าง 1) ความรักของพ่อแม่ยอมให้มีความสุขและความอบอุ่นแก่เราเสมอ

ประโยคนี้มีหน่วยกริยาเกินคือมีทั้งกริยา "ให้" และ "มี" ถ้าพิจารณาตามความหมายที่ถูกต้อง ต้องใช้ "ให้" วิธีแก้ข้อนี้คือตัดคำว่า "มี" ออกไปดังนี้

- ความรักของพ่อแม่ยอมให้มีความสุขและความอบอุ่นแก่เราเสมอ

2) เขาไม่เคยพบเห็นป้ายประกาศห้ามล่าสัตว์มาก่อนเลย

ประโยคนี้มีหน่วยกริยาเกินคือมีทั้งกริยา "พบ" และ "เห็น" วิธีแก้ข้อนี้คือ เลือกใช้เพียงคำเดียวตามความหมายที่ต้องการ ดังนี้

- เขาไม่เคยพบป้ายประกาศห้ามล่าสัตว์มาก่อนเลย
- เขาไม่เคยเห็นป้ายประกาศห้ามล่าสัตว์มาก่อนเลย

ค. หน่วยเชื่อม

หน่วยเชื่อมที่เกิน แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

ประพันธ์สรรพนาม

ตัวอย่าง 1) เราไม่ควรทำให้ผู้ซึ่งมีระดูผิดปกติหวัง

ประโยคนี้ถ้าให้ประพันธ์สรรพนาม "ซึ่ง" ออกไปก็ให้ความหมายรัดกุม
นุ้แล้ว จึงควรแก้เป็นดังนี้

- เราไม่ควรทำให้ผู้มี ระดูผิดปกติหวัง

2) แม้นายมณีจะกลับตัวเป็นคนดีในบั้นปลายของชีวิต แต่
เขายังชด ไร่กรรมในอดีตไม่หมด

ประโยคนี้ไม่ควรมีประพันธ์สรรพนาม "ที่" ควรแก้ ติงเป็นดังนี้

- แม้นายมณีจะกลับตัวเป็นคนดีในบั้นปลายของชีวิต แต่เขายังชด ไร่
กรรมในอดีตไม่หมด

บุพบท

ตัวอย่าง 1) ความหวังเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะทำให้เรา
เดินทางไปยังสู่จุดหมายปลายทางได้สำเร็จ

ประโยคนี้นี้มีคำบุพบท 2 คำคือ "ยัง" และ "สู่" ซึ่งเป็นคำบุพบทที่ใช้
นำหน้าบทบอกสถานที่เบื้องปลายทั้ง 2 คำ จึงควรเลือกใช้เพียงคำเดียว สำหรับตัวอย่างนี้
ควรตัดคำว่า "ยัง" ออกดังนี้

- ความหวังเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะทำให้เราเดินทางไปยัง
จุดหมายปลายทางสำเร็จ

2) เมื่อนางพร้อมเห็นนายมณีได้ทำงานให้กับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ

ประโยคนี้นี้มีบุพบท "กับ" เกินมา ต้องตัดออกดังนี้

- เมื่อนางพร้อมเห็นนายเมื่ได้ไ้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ
สันธาน

ตัวอย่าง 1) กว่าจะเห็นป้ายที่เขียนว่า "ห้ามล่าสัตว์" แต่
กว้างก็ตายเสียแล้ว

ประโยคนี้เป็นประโยคขัดแย้งที่มีคำว่า "กวาง ก็" เป็นคำสันธาน
อยู่แล้ว จึงต้องแก้คำว่า "แต่" ซึ่งเกินมาออกดังนี้

- กว่าจะเห็นป้ายที่เขียนว่า "ห้ามล่าสัตว์" กวางก็ตายเสียแล้ว

2) เราสามารถนำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
และทั้งปัจจุบันและอนาคต

ประโยคนี้ใช้คำสันธาน "ทั้ง และ" เป็นคำเชื่อม แต่คำว่า "และ"
ในที่นี้มี 2 คำ จึงแก้คำว่า "และ" ที่อยู่หน้าคำว่า "ทั้ง" ออกดังนี้

- เราสามารถนำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทั้งปัจจุบันและ
อนาคต

ประโยคมีการเรียงคำหรือกลุ่มคำยกลำดับ

ประโยคประกอบขึ้นด้วยบทต่าง ๆ คือบทประธาน บทกริยา บทขยายกริยา
บทกรรม และบทขยายกรรม ในการใช้ภาษาจะต้องเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำซึ่งเป็นบทต่าง ๆ
ให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง เพื่อแสดงหน้าที่และความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ

ความผิดพลาดในการเรียงลำดับคำและกลุ่มคำ มักจะเกิดจากการวาง
ส่วนขยายยกลำดับ โดยปกติคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่ขยาย จะวางไว้ข้างหลังคำหรือกลุ่มคำ
ที่ถูกขยายความผิดพลาดในเรื่องนี้ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. เรียงคำยกลำดับ

การเรียงคำยกลำดับ คือ เรียงคำในลำดับที่ทำให้ความหมายไม่ตรงกับ
ที่ต้องการ หรือเรียงคำในลักษณะที่ไม่มีใช้ในภาษา

ตัวอย่าง 1) เมื่อข้าพเจ้าพูดว่าแล้วของคนที่เราเห็นนั้น รู้สึกว่าเขาเสียใจมาก

ประโยคนี "แล้ว" เป็นส่วนขยายของกริยาในประโยคซึ่งมีกรรมและบทขยายกรรม จึงต้องเรียงส่วนขยายกริยาไว้หลังสุด ดังนี้

- เมื่อข้าพเจ้าดูท่าทีของคนที่เราเห็นนั้นแล้ว รู้สึกว่าเขาเสียใจมาก

2) ถ้าเราเล่นเก่งก็หากก็อาจจะมีโอกาสเป็นตัวแทนของประเทศไปแข่งขันในต่างประเทศ

ประโยคนี "เก่ง" เป็นส่วนขยายกรรม ที่ต้องวางไว้ข้างหลังกรรมดังนี้

- ถ้าเราเล่นก็เก่งก็อาจจะมีโอกาสเป็นตัวแทนของประเทศไปแข่งขันในต่างประเทศ

3) เพราะป้ายนั้นเล็กและเคี้ยเกินไปจึงสัตว์วิ่งไปบัง

ประโยคนี "จึง" เป็นส่วนของหน่วยกริยา ที่ทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย จึงต้องวางไว้หน้ากริยา ดังนี้

- เพราะป้ายนั้นเล็กและเคี้ยเกินไปสัตว์จึงวิ่งไปบัง

2. เรียงกลุ่มคำนิคลำดับ

การเรียงกลุ่มคำนิคลำดับ คือ เรียงกลุ่มคำในลำดับที่ทำให้ความหมายไม่ตรงกับที่ต้องการ หรือเรียงกลุ่มคำในลักษณะที่ไม่มีใช้ในภาษา

ตัวอย่าง 1) ถึงแม้ชายผู้นี้จะปฏิบัติอย่างไรก็ตามก็ดีกว่าเดิม แต่เขาก็เป็นนักโทษหนัก

"ดีกว่าเดิม" เป็นส่วนขยายกรรมต้องเรียงไว้หลังกรรม เมื่อมีส่วนขยายกริยา "อย่างไรก็ตาม" เข้ามาในประโยคที่มีกรรมและบทขยายกรรม ก็ต้องเรียงส่วนขยายกริยาไว้หลังสุด ดังนี้

- ถึงแม้ชายผู้นี้จะปฏิบัติอย่างไรก็ตามก็ดีกว่าเดิมแต่เขาก็เป็นนักโทษหนัก

2) คนเรากำลังความหวังแต่ละคนไว้ไม่เหมือนกัน

"แต่ละคน" เป็นส่วนขยายประธานจึงควรวางไว้หลังประธานดังนี้

- คนเราแต่ละคนกำลังความหวังไว้ไม่เหมือนกัน

6. ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน

ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น

ตัวอย่าง 1) ถึงแม้เขาจะเคยเป็นโจรมาก่อนก็จริง แต่มีปัจจุบันเขากลับใจได้ และได้พยายามทำงานหนัก เอาเบาสู่ตลอดมา "หนักเอาเบาสู้" เป็นส่วนขยายกริยา ถือเป็นหน่วยเดียวกัน จึงไม่ควรเว้น

วรรคตอน ควรเขียนต่อเนื่องกันไป ดังนี้

- ถึงแม้นายผมจะเคยเป็นโจรมาก่อนก็จริง แต่มีปัจจุบันเขากลับใจได้ และได้พยายามทำงานหนักเอาเบาสู่ตลอดมา

2) ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่น้องชายของข้าพเจ้าทำลงไปนั้นเป็นเพราะความอิจฉา ริษยา โดยแท้

"อิจฉาริษยา" เป็นข้อความเดียวกัน จึงควรเขียนต่อเนื่องกัน ดังนี้

- ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่น้องชายของข้าพเจ้าทำลงไปนั้นเป็นเพราะความอิจฉาริษยาโดยแท้

2. ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

ตัวอย่าง 1) เสือฝ่ายเป็นคนร้ายที่หลบหนีการลงโทษตามกฎหมายการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

ประโยคที่ว่า "การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง" เป็นประโยคใหม่ จึงควรเขียนห่างจากประโยคแรก ดังนี้

- เสือฝ้ายเป็นคนร้ายที่หลบหนีการลงโทษตามกฎหมาย การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

2) ถึงแม้เขาจะไม่เกรงกลัวกฎหมายก็ควรจะเวทนาปรานี และนึกถึงลูกของสัตว์บ้าง

"เวทนา" "ปรานี" และ "นึกถึง" ต่างก็เป็นกริยาของประโยค จึงควรเว้นวรรคระหว่าง "เวทนา" กับ "ปรานี" ส่วน "นึกถึง" มี "และ" เชื่อมอยู่แล้ว จึงไม่ต้องเว้นวรรค ประโยคนี้ควรแก้ไขดังนี้

- ถึงแม้เขาจะไม่เกรงกลัวกฎหมายก็ควรจะ เวทนา ปรานี และนึกถึงลูกของสัตว์บ้าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นาง อำไพ กิมแหลม (กดับอำไพ) เกิดวันที่ 2 มกราคม 2499
ที่จังหวัดสงขลา สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เมื่อปีการศึกษา 2521 ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 3 วิทยาลัย
เกษตรกรรมราชิवास

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย